

שני אחים מחיפה

ביצעו מבצע נועז

בהצות הלינה נקשרה סירת-מפ"ר שנים קטנה אל רציף-הצוללות שבאי הקאריבי הקטן סאן-תומאס. אנשי הצי הי אמריקאי שהבחינו בסירה פקחו עיניהם תמורת לא הם ולא מישהו אחר לפנייהם ראה מעולם סירה ישראלית, שעל תרניה מתנוסס דגל ישראלי ועל חרטומה חרוט שם עברי, בפינה זו של העולם.

שני צעירים כחושים ומזוקנים שהמלח נח בשכבות עבות על עורם ובגדיהם הי מרופטים, הגבירו את התמהון כאשר ירדו מהסירה ומסרו לזקופים ההשדניים: „אנחנו ישראלים, הצינו עכשיו את האוקינוס ב" סירה הזו."

אותה שעה יכלו שני האחים החיפאיים, משה ויעקב ריטר, לזקוף לזכותם הישג חסר תקדים בתולדות הימאות-הישראלית ובין מבצעי הנוער העברי. הם הגשימו חלום שבמשך שנים ארוכות ריתק את דמיונם של טובי הימאים הישראלים. שמונה חדי שים אחרי שיצאו למסע נועז והרה סכנות ואחרי 37 יממות רצופות של הפלגה ב" אוקינוס האטלנטי, הם הגיעו לחופי היבשת האמריקאית.

האחים עשו היסטוריה

את הדרך מישראל לארצות-הברית צניחן לעשות בהרבה פחות זמן, מאמץ וכסף מאשר עשו זאת שני האחים ריטר. הציית האוקינוס בסירת מפרש היא כיום הרפתקה וספורט, אולם ספורט שרק מעטים יכולים להרשות אותו לעצמם.

אולם יעקב ומשה עשו היסטוריה קטנה

התקוה הטובה

זוהי התקוה, סירת המפרש הי קטנה, בה חצו שני ימאים חיפ"ייים את האוקינוס האטלנטי, במיבצע נועז וחסרת-קדים לגבי הי הכסף שהיה בידם לא הספיק לרכישת סירה גדולה ומרחחת, מהסוג המקובל לחציית אוקינוסים. אולם אחרי חיפושים רבים, הצי ייתו למצוא סירה קטנה שהתאימה לדרי שותיהם וליכולתם הכספית. הצרה היתה שהסירה היתה קיימת על הגייר בלבד. הם השקיעו את כל חסכונותיהם בהזמנת הדגם הראשון שיצא לשוק, ומספר חודשים אחר כך יצאו לנמל בארי שבאיטליה כדי לקבל לידיהם את הסירה, קראו לה התקוה.

כשהם מצויידים ב-30 כיכרות לחם בעטיה מיוחדת ומלאי של שימורים, יצאו האחים לדרך שלפי תוכניהם היתה צריכה להימשך שנתיים. הם תוכננו להגיע עד ארצות-הברית, לעבוד שם כדי לצבור מעט כסף ולהמשיך בסיבוב העולם בסירה.

בתוך הסירה, שכדי למנוע את חדירת קציף-הגלים והגשם לתוכה היו צריכים ל" כסות את פיתחה בברונט גדול, היו שני דרגשים קטנים מעץ, ששימשו להם כמיי טות. חושבת המנוע היתה להם שולחן. אמצעי הניחט היחידים שהיו להם היו אט" לם גיאוגרפי רגיל, מן הסוג בו משתמשים בבית-ספר תיכון ומצפן קטן, בן שניים וחצי אינצ'ים. מיכל המים המתוקים של הסירה הכיל כמות מים שהיתה צריכה לספק תצרוכת של ליטר מים ליום לשני אנשים.

מבארי שבחוף האדריאטי הפליגו האחים ריטר דרומה, לעבר המגף האיטלקי, הקיפו

ה"תקווה" היתה סירה באורך של 6.48 ורוחב של 2.07 מטרים שמש" קלה היה 1800 ק"ג. תרנה התנוסס לגובה

יום 37

באוהיי נוס

אחת לכמה ימים היו פוגשים אוניה ב" נתיב נסיעתם. לפעמים היו האוניות עוצ" רות לידם בהצעת עזרה, אולם העזרה הי יחידה שביקשו האחים היתה באימות הי ניוט שלהם. הם גידלו זקנים, התקלחו בדלי במיים עם סבון-ימאים מיוחד. רק בשבוע האחרון של ההפלגה התגנבו ל" ליבם חששות פן טעו בנתיב, ובמקום לה" גיעו לאיים הקאריביים, כפי שתיכננו, יגיעו לבסוף לאינו פינה בדרום-אמריקה.

אלא שהחששות התברו. אחרי 37 ימי הפלגה, בהם עברו כ-3000 מיל, התברר להם שטעו בניוט ב"ד מילים בסך-הכול, טעות אפסית בהשוואה למימדי סירתם ול" אמצעי הגיווט שברשותם.

מסאן-תומאס המשיכו האחים בהפלגה למיאמי-ביץ', שם נגמר המסע. היתה זו הפלגה שעלתה להם כאלפיים וחמש-מאות דולר ו-15 קילו ממשקלם. למרות שלא יכלו להמשיך לבצע את התוכנית, נאלצו למכור את הסירה ולעלות שוב כימאים על אוניות ישראליות — לא התחרט איש מהם על המיבצע. „זאת לא בעייה," אמר משה, שחזר רק לאחרונה לחיפה, גילה למשפחתו ולידידיו בפעם הראשונה על הי מיבצע שלו ושל אחיו, „כל ימאי אמיתי מסוגל לעשות את זה. אם הממשלה וה" אנדרות הימיות יודדו מיבצעים כאלה, זה עשוי להלהיב את הנוער, להזרים דם חדש לימאות הישראלית."

יעקב הצעיר בין האחים ריטר, כפי שצולם על-ידי אחיו משה, בשעת ההפלגה על-פני האוקינוס. כיום עובד יעקב בתפקיד של מכונאי על גבי אוניה ישראלית.

משה האח הבכור, נראה הגה סירת המפרש כשבנוט מסוכך עליו מפני הגשם והשמש. בתקופת ההפלגה איבד משה כ"ג ממשקלו, תוצאת התפרטי העוים ממנו ניוונו.